

dommers forholdsvis beskedne Værdighed, havde nu sat sig et ganske anderledes stort Maal for sin Stræben. Af den lille, lidt forsagte Dreng havde Forurettelsen skabt en Herskervilje, en harmhærdet Kraft, der bestandig tørstede efter videre Magt-omraade.

Han var dog klar over, at han paa Grund af sin Fødsel aldrig selv vilde kunne opnaa nogen af de allerhøjeste Samfundsstillinger, der nu alene syntes ham en Kamp værd. Men i den store Stab af Afhængige, han i Tidens Løb havde forstaaet at skaffe sig og gøre til lydige Redskaber for hans Vilje, var der adskillige, som allerede var naaet frem til betroede Poster, — og det var hans Plan paa denne Maade alligevel at faa al væsentlig Magt i Landet samlet i sin Haand.

At Ivan havde været særlig ivrig for at vinde denne Mand for Pers Sag, og at han nu, da det syntes at skulle lykkes ham, ansaae Sejren for næsten sikret, var da kun naturligt.

Af de syv Herrer, der nu efter Max Bernhardts Indbydelse samledes for at drøfte Planen, var den ene Vekselerer Herløv, Max Bernhardts personlige Ven og uundværlige Medarbejder, en stor, rødfed Mand, der gjorde et underligt dvaskt og søvnigt Indtryk, skønt han i Foretagsomhed ikke stod synderlig tilbage for sin Kompagnon og absolut overgik ham i Opfindsomhed og Snuhed. Paa Børsen sagde man om ham, at han var Max Bernhardts Fantasi. Det var gerne ham, der undfangede Ideerne og med beregnende Omhu planlagde de fælles Foretagender, mens den anden var den ligelinjede, mandlige, iværksættende Kraft.

Iøvrigt var deres personlige Interesser ganske forskellige; men netop derfor arbejdede de saa uforligneligt sammen. Vekselereren var aldeles blottet for Ærgerrighed. Ganske i Modsætning til Max Bernhardt, for hvem alt gik ud paa Magtbesiddelse, havde han intet andet Formaal end Profiten, ingen anden Stræben end at puge Penge sammen. Han vidste end ikke noget at bruge sine mange Penge til. Han var ugift og havde kun een, forholdsvis billig Passion, nemlig den efter Dagens Arbejde at sætte sig ind i en af de finere Restavrationers Separatkabinetter og ganske alene, blot med nogle Aviser til Selskab, fortære en